

καὶ τὸ θαλερὸν τῆς φωνῆς γόνος τις τῆς καλλιφθόγου Ζακύνθου, Μπινέτας τὸ ὄνομα.

Κατὰ κοινὴν παράδοσιν ἡ θέσις ἐκείνη ὀνομάζεται *Κορδελιὸ* ἐκ τοῦ *Richard Cœur-de-Lion* καταπλεύσαντος, ὡς λέγουσιν Συρίαν ἐκεῖ ὅτε ἐξεστράτευσεν εἰς μὴ ὅτε ἐπανήρχετο εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ὁμοίαι παραδόσεις ὑπάρχουσι καὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν· τὸ Σταυροδρόμιον περὶ αὐτὸ χάριν ὀνομάζουσιν οἱ Τούρκοι *Μπέη ὀγλου*, ὡς κατοικήσαντος μετὰ τὴν ἁλώσιν ἐν αὐτῷ τοῦ ἡγεμονόπαιδος Ἀλεξίου Κομνηνοῦ, καὶ τὴν Χαλκηδὸνα *Καδί κιοῦ* (χωρίον δικαστῶν) ὡς συγκροτηθεῖσων ἐνταῦθα δύο συνόδων, τῆς τετάρτης καὶ τῆς ἑλλης ἥτις κατεδίκασεν εἰς ὑπερορίαν τὸν θεῖον Χρυσόστομον. Ἀλλ' εἶναι τάχα αἱ παραδόσεις ἀληθεῖς;

Τὴν ἐπιούσαν παρεστάθην εἰς τὴν ἐναρξιν τῶν ἐξετάσεων τῆς *Εὐαγγελικῆς σχολῆς*, τὴν ὁποίαν διευ-

Σύρα.

θύνει, μετακληθεὶς ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ ἡμέτερος Κ. Ξανθόπουλος, γνωστὸς διὰ τε τὰς συγγραφάς καὶ τὸ εὐδόκιμον τῆς διδασκαλίας. Ἦκουσα δὲ τὸν ἀπαγγελθέντα παρ' αὐτοῦ λόγον περὶ τῆς σχολῆς ταύτης, καὶ μετὰ κατανύξεως παρεκολούθησα τὰς περιπετείας αὐτῆς ἀπὸ τοῦ 1733 ἔτους, ὅτε τὸ πρῶτον ἰδρύθη ὑπὸ τεσσάρων ὁμογενῶν, μέχρι τῆς σήμερον. Οὐδεμίαν δὲ ἔχω ἀμφιβολίαν ὅτι ἡ παιδεία καὶ ὁ ζῆλος αὐτοῦ, συνδιδάκτορας μάλιστα ἔχοντος ἄνδρας σοφοὺς, οἱ οἱ ἱατροὶ Βερνάρδος καὶ Κλάδος, καὶ συνδρομητὰς τοὺς φιλομούσους καὶ ἐλευθερίους Σμυρναίους, θέλει περιέλθει εἰς τὴν ἀκμὴν εἰς ἣν ἄλλοτε εἶχεν ἀναβῆ τὸ ἐφ' ἡμίλλον τοῦ Οἰκονόμου γυμνάσιον.

Ὡς διατρίψας τρεῖς μόνον ἡμέρας εἰς Σμύρνην, μόλις φθὰς ἐπισκέφθην μετὰ τὴν *Εὐαγγελικὴν Σχολὴν* τὴν *Γραικικὴν Λέσχην*. Ἐχάρην δὲ εὐρὺν αὐτὴν πολὺ ἀξιοτέραν ἢ ἄλλοτε τῆς ἑλληνικῆς ἐπωνυμίας. Ἄλλως τε οὐτε ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιδοθῶ εἰς

μακροτέρας ἐκδρομὰς διὰ τὸν μέγαν τοῦ Ἰουλίου καύσωνα, οὗτινος τὴν ὁδὸν ἐπὶ ἤσαν τὴν νύκτα « ὀξυδόαι κώωπες, ἀναιδέες, αἵματος ἀνδρῶν σίφωνες. »

Πιθανὸν νὰ μ' ἐπιπλήξῃ ὁ ἀναγνώστης ὅτι περὶ πολλῶν τῶν ἐν Τουρκίᾳ ὁμιλήσας οὐδὲν εἶπον περὶ τῆς καταστάσεως αὐτῆς· καὶ ἡ ἐπίπληξις δὲν θὰ ἦτο ὅλως ἄτοπος, διότι σοβαρὰ ἦσαν τότε τὰ τῆς Τουρκίας, διὰ τε τὸν πρὸς τοὺς Μαυροβουνίους πόλεμον καὶ τὴν ἐπανάστασιν τῆς Ἑρζεγοβίνης καὶ τῆς Σερβίας τὰς παρασκευάς. Ἀλλὰ καιρὸς δὲν εἶναι σήμερον ἵνα γράψω διὰ τί, καὶ τοι θυμιάζων τὰ ἄξια ἡρώων κατορθώματα τῶν μαχομένων Χριστιανῶν καὶ τὴν διάπυρον τῶν Σέρβων φιλοπατρίαν, ἐπανῆλθον εἰς Ἀθήνας ἀκλόνητον ἔχων τὴν πεποίθησιν καὶ καθήκον νομίζων ἱερὸν νὰ μεταδώσω αὐτὴν ὅπως ἀποφύγωμεν τὰς συμφορὰς τοῦ 1854 ἔτους, ὅτι ἡ Τουρκία ἐμελλεν ἐπὶ τέλους νὰ θριαμβεύσῃ. Δεικνύει ὅμως ὁ θρίαμβος καὶ στεννότητα θεμελίων;

Καλλιπολις.

Ὅτε τὸ 1845 ἔτος ἐπισκέφθην τὸ πρῶτον τὴν Κωνσταντινούπολιν εἶδον εἰς Φανάριον, οὐ μακρὰν τῆς ἀκτῆς, τριώροφον οἰκίαν πλαγίως θείσαν μὲν ὑπὸ τῆς πλυσιότητος ἀλλὰ στηριζομένην ὑπὸ δύο ἰσχυρῶν στύλων. Οἱ κάτοικοι ἔμενον ἀτάραχοι εἰς αὐτὴν καὶ μηδ' ὅπως φοβούμενοι πτώσιν. Ὅτε δὲ τὸ 1852 ἐπανῆλθον καὶ τρίτον εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν, ἔσπευσα ὑπὸ περιεργίας νὰ ἐξετάσω τί ἀπέγεινεν ἡ καταρρέουσα οἰκία· καὶ εἶδον καὶ τρίτον στήριγμα. Ἀλλὰ καὶ πρό τινα μηνῶν εὗρον αὐτὴν ὑποστηριζομένην καὶ ὑπὸ τετάρτου, καὶ τοὺς κατωίκους ὡς καὶ τὸ πρῶτον ἀρόβους καὶ ἀμερίμους.

Τίς οἶδεν ἂν μετὰ τινα χρόνον τῆς ἐτοιμοῦρόπου οἰκίας ἡ κατάπτωσις δὲν προληφθῇ διὰ τῆς προσθήκης καὶ νέων στύλων;

Ἴδον κατ' ἐμὲ ἡ ἐνεστῶσα εἰκὼν τῆς Τουρκίας.